

ת"פ 44226/07/14 - מדינת ישראל נגד ליאור אברמוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 44226-07-14 מדינת ישראל נ' ליאור אברמוב

בפני כב' השופטת תמר שרון נתנאל
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
נגד
הנאשם
ליאור אברמוב
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל סיבוני ועו"ד ישראל קליין

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מאיה חזן דהאן

ב"כ הנאשם: עו"ד סיבוני

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

1. הנאשם הואשם בתיק זה, בשני פרטי אישום שייחסו לו חטיפת שתי קטינות, בנות שלוש שנים וחמש שנים, לשם ביצוע עבירות מין ובביצוע מעשים מגונים בקטינות. באישום הראשון יוחסה לו גם עבירת התפרצות למקום מגורים.

העבירות על פי האישום הראשון בוצעו ביום 3/7/2013 ואילו העבירות על פי האישום השני בוצעו ביום 19/6/2014.

להשלמת התמונה יצוין, כי הוגש נגד הנאשם, בנפרד, כתב אישום בו הוא הואשם בביצוע התפרצות לבית המגורים האמור באישום השני (אותה התפרצות במהלכה נחטפה הקטינה שבאישום השני) וגניבה ממנו. כתב האישום הוגש לבימ"ש השלום בחדרה ת"פ 3243-07-14 (סומן מא/3, להלן: "תיק חדרה").

2. לאחר שנשמעו רוב ראיות התביעה, הגיעו הצדדים בתיק זה, להסדר טיעון (סומן מא/1) לפיו הוגש כתב אישום מתוקן (סומן מא/2), בו נמחקו, משני פרטי האישום שבכתב האישום המקורי, עבירות של ביצוע מעשים מגונים. בפרט האישום הראשון נותרו שתי עבירות - **התפרצות למקום מגורים וחטיפה** (שהחליפה את העבירה של חטיפה לשם ביצוע עבירות מין, שבכתב האישום המקורי) ואילו בפרט האישום השני נותרה עבירה של **ניסיון לחטיפה** (שהחליפה את העבירה של חטיפה לשם ביצוע עבירות

מין, שבכתב האישום המקורי). עובדות שני פרטי האישום תוקנו, בהתאם.

בנוסף הוסכם, כי הנאשם יודה בתיק חדרה, הכולל עבירות התפרצות וגניבה (באירוע המתואר בפרט האישום השני) ויצרפו לתיק זה.

במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים גם על עונש מאסר מוסכם - **46** חודשי מאסר בפועל (החל מיום מעצרו בתיק זה ובניכוי הימים בהם היה עצור בגין תיק חדרה). כן הוסכם, כי יושת על הנאשם מאסר על תנאי והוא יחויב בתשלום פיצוי לשתי המתלוננות, הכול כפי שיקול דעת ביהמ"ש.

3. ב"כ המאשימה ציינה, כי המתלוננים (הורי הקטינות) מודעים לפרטי ההסדר וכי הם מתנגדים לו והודיעה כי המאשימה מילאה, בעניין זה, אחר כל הנדרש על פי סעיף **17** לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 (להלן: "**חוק זכויות נפגעי עבירה**") וכי כל ההליכים בעניין זה מוצו באמצעות באי כוחם של נפגעי העבירה.

4. לאחר שהוצג הסדר הטיעון הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ובמיוחס לו בתיק חדרה והורשע על פי הודאתו, בעבירות הנ"ל.

להלן עובדות כתב האישום המתוקן (מא/2) והעבירות בהן הורשע הנאשם על פיו

אישום ראשון

א. בתאריך 3.7.13 בסמוך לשעה 02:30 הגיע הנאשם בסמוך לבית קרקע הנמצא בפרדס חנה (להלן: "**הבית**"). אותה עת ישנו בתוך הבית בני הזוג מ' ושני ילדיהם: בן, יליד 2012 ובת קטינה, ילידת 11.6.2010 (להלן: "**הקטינה**" ו"**האם**"), כשהקטינה ישנה במיטת הוריה יחד עם האם (להלן: "**המיטה**"). המיטה בחדר השינה עמדה מתחת לחלון, שהיה נעול עם מסגרות רשת במנעול (להלן: "**חלון חדר השינה**").

ב. הנאשם שניגש לחלון חדר השינה, חתך את הרשת במספר מקומות ופתח את המנעול, ולאחר מכן פתח את מסגרות הרשת ובכך פרץ את החלון, נכנס לתוך חדר השינה בכוונה לבצע פשע, הרים את הקטינה מהמיטה ויצא דרך החלון כשהוא נושא אותה עמו.

ג. הנאשם הביא את הקטינה עד למרחק מסוים מהבית ושם עזב אותה.

ד. סמוך לשעה 02:55 נמצאה הקטינה על ידי בני זוג המתגוררים במקום.

ה. במעשיו המתוארים דלעיל הנאשם התפרץ למקום מגורים בכוונה לבצע בו פשע, וחטף את הקטינה.

העבירות

א. **כניסה והתפרצות למקום מגורים** - עבירה לפי סעיף **406(ב)** לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ב. **חטיפה** - עבירה לפי סעיף 369 לחוק העונשין.

אישום שני

העובדות

א. בתאריך 19.6.14 בסמוך לשעה 04:00 הגיע הנאשם בסמוך לבית הנמצא בפרדס חנה (להלן: "**הבית**"). אותה עת ישנו בתוך הבית בני הזוג א' וילדיהם, וביניהם קטינה, ילידת 16.07.2009 (להלן: "**הקטינה**") שישנה בחדרה בבית.

ב. הנאשם ניגש לחלון פינת האוכל של הבית, פתח את החלון ונכנס דרכו אל תוך הבית. הנאשם נטל ונשא מתוך הבית תיק גב כשבתוכו היו חפצים שונים של אבי הקטינה, נכנס לחדר בו ישנה הקטינה, הרים אותה, הוציא אותה אל מחוץ לבית והושיבה על הספה שבחצר.

הקטינה שאלה את הנאשם היכן אמה ולאחר שהנאשם אמר לה כי אמה נמצאת בבית הכנסת יצאה הקטינה מחצר הבית והלכה לכיוון בית הכנסת, והנאשם יצא אחריה כשברשותו תיק הגב של האב.

ג. בסמוך לשעה 04:15 נמצאה הקטינה סמוך לבית הכנסת על ידי עובר אורח.

ד. במעשיו המתוארים דלעיל ניסה הנאשם לחטוף את הקטינה.

העבירות

ניסיון לחטיפה - עבירה לפי סעיף 369 + סעיף 25 לחוק העונשין.

5. להלן העובדות והעבירות בהן הורשע הנאשם על פי כתב האישום בתיק חדרה (**מא/3**).

העובדות

א. בתאריך 19.6.14 סמוך לשעה 04:00 הנאשם התפרץ לבית של משפחת א' בפרדס חנה (להלן: "**הבית**"), באופן שפתח את חלון פינת האוכל בבית (להלן: "**החלון**"), הציץ לתוך הבית וראה תיק גב מלא.

ב. הנאשם התרחק מהחלון, חלץ נעליו ניגש פעם נוספת לחלון, פתח אותו לרווחה ונכנס לבית בכוונה לבצע גניבה.

ג. בנסיבות אלה, הנאשם לקח מהבית תיק ובו רכוש וזאת - ללא הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הרכוש מבעליו שלילת קבע.

העבירות

א. **גניבה** - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין;

ב. **כניסה והתפרצות למקום מגורים - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.**

6. בשל היות הנאשם בן פחות מגיל 21 בעת ביצוע העבירות מושא האישום הראשון, הוריתי על הזמנת תסקיר שירות המבחן.

הטיעונים לעונש נשמעו בישיבה שהתקיימה ביום 20/3/16. בישיבה נכחו, בנוסף לב"כ הצדדים והנאשם, גם עורכי דין מטעם נפגעי העבירה - עו"ד אסף שלם ממשרד עו"ד אולמן, מטעם נפגעי העבירה שבאישום הראשון ועו"ד שני וייל, מטעם נפגעי העבירה שבאישום השני. על פי בקשתם התרתי להם לומר דברים, כפי שיפורט להלן.

נימוקי המאשימה להסדר הטיעון

7. ב"כ המאשימה הדגישה, כי קשיים ראייתיים אשר התגלו בתיק תוך כדי שמיעת הראיות, הם שהביאו אותה להסדר הטיעון, עליו הסכימו הצדדים. לדבריה, המאשימה הייתה מודעת לקשיים ראייתיים אלו, עת הגישה את כתב האישום, אולם הקשיים התחדדו במהלך שמיעת הראיות בתיק, במיוחד לאחר שמיעת עדויותיהן של חוקרות הילדים. קושי נוסף התגלה בשרשרת המוצגים לגבי בדיקת DNA, שנערכה בהתייחס לאישום הראשון, כך שנוצר קושי להוכיח שבוצעו מעשים נוספים בקטיונות, מעבר להוצאתן מביתן.

הוסבר, כי לדעת המדינה הסדר הטיעון הולם את האינטרס הציבורי. הפרקליטות נתנה דעתה להתנגדות נפגעי העבירה, הסיבות שהביאו להסדר הובהרו לבאי כוחם וקיומו כל ההליכים לפי סעיף 17 לחוק זכויות נפגעי עבירה.

נטען, בהסתמך על בג"צ 4395/12 - **דרור כהן ואח' נ' פרקליטות מחוז מרכז ואח'**, (מיום 15/11/2012), כי לנפגעי העבירה אין זכות עמידה בנוגע להסדר הטיעון, בפני בית המשפט, הדן בתיק הפלילי.

ראיות לעונש

8. ב"כ המאשימה הגישה תצהיר נפגעת עבירה מטעם הורי הקטינה שבאישום הראשון, אליו צורפו סיכום טיפול בקטינה אצל פסיכולוגית קלינית ומדריכה, קבלות על הוצאות שהוציאו הורי הקטינה על שכירת דירה במקום אחר, למשך מספר שבועות לאחר האירוע, על טיפול לקטינה ועל מערך מצלמות. כן הוגש תצהיר נפגעת עבירה מטעם הורי הקטינה שבאישום השני, אליו צורף דו"ח טיפול בקטינה, שנערך על ידי מטפלת רגשית באומנות ובתנועה.

הסנגורים לא התנגדו להגשת התצהירים ולא ביקשו לחקור את המצהירים (אשר לא הגיעו לדיון), אך הסתייגו מגובה הנזק הנטען, ככל שהוא לא מעוגן בראיות. בכפוף לכך התקבלו התצהירים וסומנו **ע/1** ו- **ע/2**, בהתאמה.

הסנגורים הגישו רשימת חובות של הנאשם מלשכת ההוצל"פ - **מסומן נא/1**.

תסקיר שירות המבחן

9. תסקיר שירות המבחן סוקר את משפחתו של הנאשם, את חייו בילדותו ואת הבעיות במשפחתו. הוריו התגרשו לאחר תלונות על אלימות והשפלות במשפחה, הן בין ההורים והן מצד אמו כלפיו וכלפי אחיו, עד שנוצר נתק ממושך בין הנאשם לבין אמו.

מגיל צעיר החל הנאשם להתרועע עם עבריינים ולעשן חשיש, עבר מסגרות לימודיות רבות וסבל מהתפרצויות זעם ואלימות. בצבא שהה מספר חודשים בכלא ולאחר שחרורו עבר לצרוך סמים מסוג "ניס גיא".

הוצע לנאשם לעבור טיפול במסגרת המעצר, אך הוא שלל זאת ולשיטתו, די בעצם העובדה שהוא הפסיק להשתמש בסמים, כדי למנוע ממנו להסתבך בעתיד.

שירות המבחן סבר שהנאשם יכול להיתרם מהליך טיפולי, אך הנאשם עצמו שולל רצון לכך ולהערכת שירות המבחן הוא חסר כלים להתמודדות עם התמכרותו, עם מצבים מורכבים ועם מצבי לחץ.

לפיכך, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית, מרתיעה ומציבת גבולות.

תצהירי נפגעי העבירה

10. כאמור, על פי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, הוגשו תצהירים מטעם שתי המשפחות הנפגעות. מסיבות מובנות ובשל צנעת הפרט לא אפרט את כל האמור בתצהירים ורק אומר, בקצרה, כי בתצהירים מפורטים הנזקים והנפשיים שנגרמו לקטינות וכן הנזקים הנפשיים והכלכליים, שנגרמו להוריהם ולמשפחותיהם, כתוצאה ממעשי הנאשם. כן פורטו הטראומה, החששות, הדאגות, אבדן האמון והפחדים שגרמה להם חטיפת הקטינות, בנות 3 ו- 5 שנים בלבד, מביתן, באישון לילה, ללא שההורים יודעים מה נעשה בן, מה נעשה להן.

מדו"חות הטיפול שצורפו לתצהירי נפגעי העבירה עולה, באופן ספציפי, הפגיעה שנפגעו הקטינות מחטיפתן ואין

זה פלא שבשני המקרים מתוארים תסמינים דומים ותחושות דומות; פחדים, חלומות רעים, תחושת חוסר ביטחון של הקטינות, אף בביתן שלהן, חוסר ביטחון בהוריהם האמורים להגן עליהן מכל רע ועוד. קרן אור היא ההתקדמות בטיפול, לגבי שתי הקטינות והתמורות החיוביות שהתרחשו לגבי שתיהן ויש לקוות כי התקדמות זו תתבסס ותימשך.

11. מהתצהירים עולה, שהורי הקטינות מאמינים באמונה שלימה שהנאשם אכן ביצע בבנותיהם מעשים מיניים. הורי הקטינה שבאישום הראשון מבקשים כי אחמיר בעונשו של הנאשם, מעבר לאשר הוסכם בהסדר הטיעון ואילו הורי הקטינה שבאישום השני מבקשים שאדחה את הסדר הטיעון ואמשיך במשפט, על מנת לברר את האמת.

טעוני המאשימה לעונש

12. ב"כ המאשימה ציינה, בפתח דבריה, כי לנאשם, כבן 23 כיום, אין עבר פלילי וכי בעת ביצוע העבירות אשר באישום הראשון הוא היה בן 21. בגין כתב האישום שהוגש בתיק זה, היה הנאשם עצור מיום 15.7.14 ובגין תיק חדרה הוא היה עצור מיום 24.6.14 ועד ליום 2.7.14.

המאשימה הדגישה את חומרת המעשים, במיוחד נוכח כך שהם בוצעו באישון לילה ונוכח גילן הצעיר של הקטינות, אשר הוצאו ממיטותיהן, מבית הוריהן, מקום בו הן אמורות להרגיש הכי בטוחות.

13. לטענתה, הענישה עליה הסכימו הצדדים - מאסר בפועל בן 46 חודשים מצויה במתחם העונש ההולם והולמת את הפסיקה בעבירות של חטיפה, בעבירות של התעללות בילדים ואף בעבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירות מין.

14. לעניין רמת הענישה הפנתה ב"כ המאשימה לפסק הדין שניתן בע"פ 3682/12 - **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 28/1/2014) בציינה, כי דובר שם בחטיפה של שלושה ילדים מבית הסבא והסבתא, על ידי אדם המוכר לקטינים. הנאשם הוריד שניים מתוך שלושת הקטינים בתחנת אוטובוס חשוכה והשאירם שם לבדם ואילו את הילד השלישי, שהיה בן 3 שנים, הסיע הנאשם ברכבו, היכה אותו והתעלל בו באופן קשה מאוד. בנוסף, הואשם הנאשם, שם, בשני אישומים של איומים והדחה וכן בעבירות אלימות נוספות כלפי הקטין בן ה- 3 ובית המשפט גזר עליו עונש של **4.5** שנות מאסר.

כן הפנתה לפסק דין בע"פ 8751/02 - **מדינת ישראל נ' חוסין זחאיקה** (מיום 7/11/2002) שם פיתה הנאשם ילד זר לו, בן 5 שנים, חטף אותו למקלט וביצע בו עבירות מין. הוא נדון בביהמ"ש המחוזי לתשעה חודשי מאסר

וביהמ"ש העליון החמיר את עונשו לשנתיים מאסר.

15. לפיכך, ביקשה ב"כ המאשימה, כי אאמץ את העונש עליו הסכימו הצדדים בהסדר הטיעון. לדבריה, העובדה שלנאשם חובות בהוצאה לפועל, אינה צריכה למנוע השתת פיצוי הולם, בנסיבות המקרה.

טיעוני הסנגור לעונש

16. הסנגור ביקש לכבד את הסדר הטיעון וציין את ההלכה, כפי שנקבעה על ידי ביהמ"ש העליון, לפיה קושי ראיתי מהווה נימוק ראוי לכיבוד הסדרי טיעון, תוך שהפנה אל ע"פ 6563/02 **דימיטרי אילינסקי ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 18/11/2002) אשר לא פורסם ולא ניתן לאתרו במאגרים משפטיים, אך הוגש לי עותק מודפס ממנו.

17. הסנגור הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם ואת העובדה שאין לו הרשעות קודמות. עוד טען, כי מאחר שמדובר בהסדר טיעון סגור, אין צורך להידרש למתחמי ענישה, אך ציין כי לפני זמן קצר בית משפט באר שבע מחוזי השית על נאשמים, שהורשעו בחטיפה, עונש של 18 חודשי מאסר בפועל.

הסנגור הפנה לפסקה 3 בעמ' 2 לתסקיר שירות המבחן ולנאמר שם בנוגע לקשיים שחוזה הנאשם במעצרו, בגין סוג העבירות בהן הואשם, על התוצאות של קשיים אלה מבחינתו ולטיפול תרופתי שקיבל לאחר שנפגש, במעצר, עם פסיכיאטר.

הסנגור הסביר, שהנאשם הביע חוסר רצון בהליך טיפולי, מאחר שהוא יודע שישלח למאסר אך, לדעת הסנגור, הוא בוודאי ישמח להיזקק להליך טיפולי במסגרת המאסר ולהיבנות מכל עזרה שתינתן לו.

18. לעניין האמור בתצהירי נפגעי העבירה, טען הסנגור, כי דרכם של נפגעי העבירה לתקיפת הסדר הטיעון, הייתה פנייה לבג"ץ ולא למותב השומע את התיק.

לעניין הפיצויים לנפגעי העבירה טען, כי בימ"ש בהליך פלילי אינו פוסק פיצויים כמו בימ"ש בהליך אזרחי, אלא הפיצוי הוא עונשי. לדבריו, הנאשם מצוי בחובות (כפי שמעיד התדפיס מלשכת ההוצל"פ) ואת ייצוגו מימנו אחרים ולא הוא.

הסנגור ביקש, כי אכבד את הסדר הטיעון ואקל, ככל שניתן, בשאר רכיבי הענישה.

דברי נפגעי העבירה בביהמ"ש

19. חרף התנגדות הסנגור ועמדת המאשימה, החלטתי לשמוע, בקצרה, את דברי באי כוח נפגעי העבירה.

עו"ד וייל, באת כוחה של המשפחה אליה מתייחס האישום הראשון, הביעה, שוב, את התנגדות המשפחות להסדר הטיעון וציינה, כי התנגדותן נובעת, ראשית, מההחלטה למחוק מכתב האישום המקורי את המניע לחטיפה ואת העבירות של מעשים מגונים, שכן בכך ניטלה הן מהמדינה והן מהקורבנות עצמן, אפשרות להפעיל, בבוא היום, אמצעים של פיקוח על עברייני מין, לרבות הרחקת עברייני מין מסביבת נפגע העבירה.

לדבריה, המשפחות מבינות את הקשיים הראייתיים, אך על הפרקליטות להתחשב גם ברצונם של קורבנות העבירה ולא רק באינטרס הציבורי הרחב.

עו"ד וייל טענה כי הסדר הטיעון לקוי מבחינה זו שכתב האישום המתוקן אינו כולל את המניע לחטיפת הקטינות, תוך שהפנתה אל ע"פ 4709/10 - **גיא פיצחזדה נ' מדינת ישראל** (מיום 19/5/2011), שם העיר ביהמ"ש העליון, כי "כדאי שלפני הבאת ההסדר אל בית המשפט יקראוהו הצדדים שוב 'בעיני בית המשפט'. דוגמא לכך בענייננו, למשל, היא שההסדר מנוסח באופן שאיננו יודעים מה עמד ביסוד התקיפה על-ידי המערער, שהרי אף אם המניע אינו חלק מן ההליך הפלילי, אי אפשר להתעלם ממנו כליל; בית המשפט עוסק בבני אנוש ובהתנהגותם, וראוי שהתמונה שתהא לנגד עיניו בבואו להביאם אל מאחורי סורג ובריא תהא שלמה ככל הניתן".

לעניין העונש ציינה כי לא הובאה בפני ביהמ"ש פסיקה על מקרה דומה - על ילדות בנות 3 ו-5, שנחטפו באישון לילה מתוך מיטת הוריהן והדגישה את חומרת הפגיעה. לטענתה, שנטענה ללא כל הפנייה לפסיקה, העונש עליו הוסכם אינו עונה על חומרת הפגיעה והוא מהווה, אולי, שליש מהעונש הראוי.

20. עו"ד שלם, בשם המשפחה אליה מתייחס האישום השני טען, בנוסף, כי אין אח ורע למעשים כאלה, של הוצאת ילדים מביתם וכי מדובר בהסדר מאד קל, החוטא למשפחות, מה גם שאין בסופו של יום, פיקוח על הנאשם. גם עו"ד שלם לא הפנה לפסיקה כלשהי.

דבר הנאשם

21. הנאשם אמר שהתקופה בה הוא שוהה במעצר בתור עברייני מין, היא התקופה הקשה ביותר שעבר בחייו.

הוא הביע חרטה על מעשיו וביקש כי אמליץ שיקבל טיפול בכלא וביקש לעבור לכלא חרמון, "שם יחליטו איזה שיקום מתאים בשבילו".

דין

22. חוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001, הכיר במעמדם של נפגעי העבירה בהליך הפלילי. בין היתר הוכרה זכותם להביע עמדה לעניין הסדר טיעון או לעניין הסדר לסגירת תיק (סעיף 17 לחוק), לקבל הודעה על האפשרות שהתביעה תגיע להסדר טיעון עם הנאשם או על פרטיו של הסדר טיעון המתגבש עם הנאשם וזכותם להביע את עמדתם לעניין הסדר הטיעון לפני הגורם המאשר, טרם קבלת ההחלטה על הסדר הטיעון.

בענייננו, שתי המשפחות מיוצגות על ידי עורכי דין, אשר גם התייצבו לדיון ואין חולק, שהתקיימו ההליכים הנדרשים על פי סעיף 17 לחוק, כפי שהודיעה ב"כ המאשימה בביהמ"ש עובר להצגת הסדר הטיעון.

23. המדינה מוסמכת, על פי שיקול דעתה, להחליט אם קיימות ראיות לכאורה להעמדה לדיון ואם קיים עניין לציבור לעשות כן. מכוח הסמכות להעמיד לדיון, הכוללת סמכות להחליט אילו עבירות ייכללו בכתב האישום, נגזרת גם סמכות התביעה להגיע להסדר טיעון בדרך של שינוי סעיפי אישום ו/או הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשם. יצוין, כי מסלול ההשגה על החלטת הפרקליטות שונה בכל אחד מהמקרים הנ"ל; על החלטה שלא להעמיד לדיון קיימת זכות ערר ליועץ המשפטי לממשלה (על פי סעיפים 63 ו-64 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982) ואילו מסלול ההשגה על ההחלטה להגיע להסדר טיעון הוא הגשת עתירה, ישירות לבית המשפט הגבוה לצדק.

סמכותה של התביעה להגיע להסדר טיעון עם נאשם, במסגרתו ישונו סעיפי האישום ו/או יוסכם מהו העונש שייגזר עליו, או מה יהיו טווחי הענישה, מצויה בתחום המשפט המנהלי. לכן, ההתערבות בשיקול דעת הפרקליטות תיעשה על פי עקרונות המשפט המנהלי, תוך בחינה אם ההחלטה התקבלה בהגינות ובתום לב, ללא שנשקלו שיקולים זרים ותוך שנשקלו, כראוי, כל השיקולים הענייניים הרלבנטיים.

בגדר שיקוליה לעניין הסדר הטיעון, על המדינה להביא בחשבון, גם את עמדתם של נפגעי העבירה, אך אין היא מחויבת לקבלה. ראו, בעניין זה, דברי כבוד השופט אלון בבג"ץ 2477/07 - פלוני נ' פרקליט המדינה ואח', תק-על 2007(2), 2534 (מיום 27/05/2007): "אין לנפגע העבירה 'זכות וטו' או אפילו מעין 'זכות הצבעה' לעניין אישור הסדר הטיעון על ידי התביעה. יתרה מזו, עמדתו של נפגע העבירה לעניין הסדר הטיעון המוצע לא תהווה אלא חלק ממכלול השיקולים שהתביעה מצווה עליהם לעניין זה והנתונים כמכלול בשיקול דעתה הבלעדי".

24. ביהמ"ש הדן בתיק אינו מחויב לכבד את החלטת המדינה ורשאי הוא לחרוג מהסדר הטיעון. אולם, חריגה מהעונש עליו הסכימו הצדדים בהסדר טיעון תיעשה במקרים חריגים ביותר, כפי שנאמר בבג"ץ

4395/12 - דרור כהן ואח' נ' פרקליטות מחוז מרכז ואח', (מיום 15/11/2012) "ככלל, אין בית משפט זה נוהג להתערב בשיקול דעת התביעה לעניין העמדה לדין או עריכת הסדר טיעון" שיקול דעתה של הפרקליטות בעניינים אלו הוא רחב וביהמ"ש יתערב בשיקול דעתה "אך במקרים נדירים בהם נפל פגם מהותי ואקוטי בהחלטתה, שאינו הולם את עקרונות המשפט המנהלי (ראו דברי השופטת חיות אשר נאמרו לאחרונה ב-בג"ץ 1560/12 דיקן נ' פרקליטות המדינה (לא פורסם, 29.5.2012) (להלן: פרשת דיקן); בג"ץ 3425/94 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח' פ"ד נ(4) 1 (1996); בג"ץ 2534/97 ח"כ יזהב נ' פרקליטות המדינה פ"ד נא(3) 1 (1997); בג"ץ 492/11 טורק נ' פרקליט המדינה(לא פורסם, 27.3.2011))."

כן ראו סקירת הגישות השונות לעניין כיבוד הסדרי טיעון, האופן בו יבחן ביהמ"ש את הסדר הטיעון והאיזון שעליו לערוך, בדברי כבוד הנשיאה ביניש בע"פ 1958/98 - פלוני נ' מדינת ישראל, פד נז(1), 577 (מיום 25/12/2002).

25. בענייננו, טוענים נפגעי העבירה גם נגד העונש עליו הסכימו הצדדים, אך עיקר טענתם מופנית נגד עצם תיקון כתב האישום, באופן שנמחקו ממנו האישומים במעשים מגונים. נפגעי העבירה שבאישום השני אף ביקשו, כפי שנאמר לעיל, שלא לקבל את כתב האישום המתוקן, שהוגש במסגרת הסדר הטיעון ואמשיך בשמיעת הראיות ובבירור האמת.

נפגעי העבירה בחרו שלא להגיש עתירות לבג"ץ, נגד החלטת הפרקליטות להגיע להסדר הטיעון עם הנאשם ולתקן את כתב האישום באופן בו תוקן וזו, כמובן זכותם, אך בבימ"ש זה אין להם מעמד לעניין אישור הסדר הטיעון.

סעיף 18(א) לחוק זכויות נפגעי עבירה, קובע מהו מעמדם של נפגעי העבירה בפני המותב הדן את הנאשם וכך הוא אומר:

"(א) נפגע עבירה זכאי למסור הצהרה בכתב לגוף החוקר או לתובע, על כל פגיעה ונזק שנגרמו לו בשל העבירה, לרבות נזק גוף, נזק נפשי או נזק לרכוש; מסר הנפגע הצהרה כאמור, זכאי הוא שהתובע יביא את הצהרתו לפני בית המשפט בדיון בענין גזר דינו של הנאשם, לפי הוראות פרק ה', סימן ז' לחוק סדר הדין הפלילי או בדיון בענין נאשם שהוא קטין, לפי הוראות פרק ה' לחוק הנוער".

כלומר - סעיף זה מאפשר לנפגע עבירה להביא דברו בפני המותב הגוזר את דינו של הנאשם, בטרם גזירת הדין, אך זאת - רק לעניין הפגיעות והנזקים שנגרמו לו עקב ביצוע העבירה. הא ותו לא.

תרופתו של נפגע עבירה, המתנגד להסדר טיעון וסבור שהוא אינו ראוי היא, אפוא, פנייה בעתירה לבית המשפט הגבוה לצדק.

26. עם זאת מוצאת אני לנכון להתייחס, לבקשת נפגעי העבירה שבאישום השני, כי אסרב לקבל את כתב האישום המתוקן, אשמע את הראיות עד תומן ואכריע את הדין.

בעניין זה אומר, כי אם סטייה מהעונש עליו הסכימו הצדדים בהסדר טיעון, חריגה היא, סירוב בימ"ש השומע את התיק לקבל כתב אישום מתוקן עליו הסכימו הצדדים (שמשמעה, כמובן, המשך המשפט על פי כתב האישום המקורי), הוא צעד קיצוני וחריג ביותר, שספק רב בעיניי אם המותב הדין בתיק, מוסמך לעשותו מיוזמתו. אינני מכירה ולו מקרה אחד בו הדבר נעשה.

מכל מקום - מאחר שממילא סבורה אני, שלגופו של עניין תיקון כתב האישום, כפי שתוקן, כמו גם הסדר הטיעון לעניין העונש, נכונים וראויים הם במקרה דנן, אשאיר שאלה זו בצריך עיון.

27. הסדר הטיעון שהובא בפניי בתיק זה הוסבר על ידי ב"כ המאשימה, שיקולי הפרקליטות בעניין זה פורטו והוסברו והם משקפים את מכלול השיקולים הרלבנטיים. מצד אחד, הובאו בחשבון הקשיים הראייתיים, אשר התבררו במהלך חקירותיהן של חוקרות הילדים וכן הקשיים אשר בראיות המתייחסות לשרשרת המוצגים בעניין בדיקת ה-DNA, אשר, כפי שעולה מחווה"ד אשר בתיק, ממילא לא נתנה תוצאה חד משמעית. מנגד, העונש עליו סיכמו הצדדים מביא בחשבון את חומרתן של עבירות החטיפה, בהן הודה הנאשם והוא מצוי בחלק העליון של מתחם הענישה הנהוג בעבירות אלה.

לאחר ששמעתי את רוב ראיות התביעה ובכלל זה את עדויותיהן של חוקרות הילדים ולאחר שלמעשה, כל ראיות התביעה בנוגע לעבירות שנמחקו מכתב האישום כבר גלויות לעיניי וכך גם גרסתו של הנאשם, כפי שהיא עולה מההודעות שמסר למשטרה במהלך חקירותיו ומתשובתו לאישומים, אף אני סבורה, שהקשיים הראייתיים אמנם משמעותיים.

28. מבינה אני ללבם של הורי הקטינות, שהרי נוכח חשדם ואמונתם כי בוצעו בילדותיהם מעשים מגונים, הם מאוכזבים מכך שעבירות אלה וכן המניע לחטיפה, נמחקו מכתב האישום. בעיקר חוששים הם מהעת בה ישוחרר הנאשם, ללא שעבר טיפול וללא פיקוח ודבר לא ימנע ממנו לחזור ולגור באזור מגוריהם. מבינה אני את חששותיהם, אך בחשדם הנ"ל של ההורים, גם אם ניתן להבינו, אין די.

אכן, בשל כך שהעבירות של מעשים מגונים נמחקו מכתב האישום, לא ניתן יהיה להפעיל פיקוח על הנאשם, כאשר ישוחרר מהמאסר. אולם, חרף זאת, בנסיבותיו של מקרה ספציפי זה, הסדר הטיעון מאזן נכונה, בין האינטרס הציבורי שבהרשעת הנאשם ולקידוח אחריות על ידו לחטיפת הקטניות וענישתו במידה הראויה, לבין סיכויי ההרשעה במעשים מגונים בקטניות ובמניע לחטיפה.

29. אין בכוחן של מילים לבטא את החומרה אשר בחטיפת קטניות, רכות בשנים, מביתן, גם ללא ביצוע מעשים מגונים, בהן. כפי שכבר נאמר לעיל, ניתן של הקטניות, מקום מבטחן, הפך לפתע, בלילה אחד,

למקום בלתי בטוח, לאחר שאיש זר נכנס לבית וחטף אותן ממיטותיהן ואף אמונן ומבטחן במבוגרים, לרבות בהוריהם, התערער.

לא יכול להיות ספק שמדובר בטרומה, לקטניות, להורים ולכל המשפחה וכי טרומה זו תלווה אותם לאורך ימים ושנים. אין גם ספק, שאין פיצוי כספי אשר יכול "לפצות" על הנזק שנגרם לקטניות ולמשפחות כתוצאה ממעשי הנאשם.

בצד זאת, יש לזכור, כי כוחו של משפט האדם מוגבל הוא. אין בידי הדין פתרונות מספקים לכל מעשה עוולה שעושה איש כלפי רעהו. כל שניתן לעשות במסגרת בה אנו מצויים, הוא הרשעת נאשם בעבירות אשר ניתן להוכיחן נגדו מעל לספק סביר והעגשתו באופן מידתי - כל מקרה לגופו ובאופן יחסי למעשי עוולה שונים, אשר למרבה הצער בני אנוש מבצעים איש כלפי רעהו.

כפי שהסברתי לעיל, הסדר הטיעון במקרה שבפניי, מגשים זאת. כאמור - הוא נובע מקשיים ראייתיים משמעותיים והעונש, עליו הוסכם במסגרתו, עולה בקנה אחד עם רמת הענישה המקובלת בעבירות בהן הורשע הנאשם, והוא אף מצוי בתחום גבוה של הענישה בעבירות אלה.

מכל הטעמים הנ"ל, נכון וראוי לכבד את הסדר הטיעון.

התוצאה וגזירת הדין

30. אני מכבדת, אפוא, את הסדר הטיעון וגוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר למשך **46** חודשים, בניכוי ימי מעצרו - מיום 24.6.14 ועד ליום 2.7.14 (בת"פ (שלום חדרה 3243-07-14) וכן מיום 15.7.14 ועד היום (בתיק זה).

ב. מאסר על תנאי למשך 14 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום בו ישוחרר ממאסרו בתיק זה, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. ערה אני לחוב המצטבר בסך כ-235 אלף ₪ הרובץ על הנאשם, כפי שעולה מדו"ח ההוצל"פ שהוגש (סומן **נא/1**). אולם, נוכח המשמעות של חטיפת ילדות בנות 3 ו-5 שנים מביתן, באישון לילה והנזקים המובנים המתלווים לכך ונוכח אשר צורך לתצהירי נפגעי העבירה, אני מחייבת את הנאשם לשלם לכל אחת מהמתלוננות בתיק זה, פיצויים בסך **40,000** ₪.

הפיצויים ישולמו לידי הורי המתלוננות, בתוך 90 ימים מהיום.

מובהר, כי פיצויים אלה אינם באים במקום פיצויים בהליך אזרחי, אולם ככל שתוגש תביעה לפיצויים -

יפחת הסכום, לפי העניין, מכל סכום שייפסק על ידי בימ"ש אזרחי, ככל שייפסק.

מובהר, כי על התיק הפלילי עצמו, לרבות שמות המתלוננות וכל פרט שעלול לזהותן, קיים צו איסור פרסום וכי כל שמותר לפרסם הוא גזר דין זה, ממנו הושמטו שמות המתלוננות וכל פרט שעלול לזהותן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"א אדר ב' תשע"ו, 31 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.